

*Röntgen-kép egy trójai falóról,**avagy szomorú tűnődéstöredék a görögök ajándékáról*

Cinikus kezdeményként elkerülhetetlen írni az elévülhetetlen Trójai-falóról, úgy is mint a demokrácia „fedőszervéről” – lóval összefüggésben ez már blaszfémia – , merthogy kik kucorognak benne? A mieink, s ha igen, azok kicsodák? Ha meg nem, valószínűleg nem, akkor pedig tényleg kicsodák? Csak nem azok, akik negyven év után a „szocializmus alapjait” azért rakták le, mert azok ostobán nehezek voltak, elbírhatatlanok, már a retorika szintjén is? Most ugyanők az ellenkezőjét építik, egy másik, mára már az egyetlen szuperhatalom hátsójába nyelvgyökig beléomolva, azaz a demokrácia ürügyén ismét maguknak kaparnak, egy még náluknál sokkalta romlottabb és „nemzetfölköttien” is tőkeerősebb réteg szállás-csinálóiként. Országveszejtő működésük letagadhatatlan. Erkölcstelenebbek és gátlátalanabbak, mint anno dacumál, a Volksbund volt. És bejuthattak a Parlamentbe, törvényhozóknak.

Felettebb érdekes „sikertörténet”. Az a baloldal, pontosabban ultrabal kisebbség és holdudvara – ó mily tartós napfogyatkozás! –, amely 1989-re „totálkárossá” tette az országot, vagyis bevallottan az államcsődig kormányozta, most 2005-ben is azt teszi, teheti. Eszmei, ideológiai gátak, kényszerek nem befolyásolják, csak a mérhetetlenül kártékony hatalomvágy. Fekete-fehéren kiderül az elmúlt idők történetéből: számukra ez az ország nem haza, hanem az „ubi bene ibi patria” elv alapján csupán „gazdasági buli”.

Ráadásul felelősség nélküli. Arcizmus sem rándult, amikor a máig harsányan hangoztatott, úgynevezett „szegénypártiságról” – aki ezt a nemzeti vagyon megdézsmálásából kigazdagodott milliárdosok szájából elhiszi az tényleg szegény: lelki szegény – áttértek a kíméletlenül profithajhász multinacionális cégek feltétel nélküli kiszolgálására. A koalíciós kispárt erkölcstelensége még vérlázítóbb. Fügefalevél nélkül tárja elénk szemérmertlenségét, mert elvei – már ha voltak –, feladásával politikai rimaként hevert be a hatalomba. Azokkal került egy platformra, akik képviselőit, „megjelenítőit” az „átkosban” üldözték mint „ellenállókat”, ezért érdekes, hogy a hajdani *Beszélő* és a SZETA köré összegyűlt társaság prominens képviselői mind bekerültek a parlamentbe. Ugyanakkor a nemzeti elkötelezettségű ellenállás, merthogy ilyen is volt, képviselői nemigen. Az előző csoportosulás tagjai valamit sejtettek, vagy valamit súgtak nekik a nyolcvanas évek közepén. Ők már tudták, hogy mire bátrak. S lám, beteljesült.

És ők hálából, identitáshiányuk szülte kényszerekből azóta is ádáz harcot folytatnak a nemzeti önérzet őrzői, erősítői ellen. Nagy garral kirekesztenek, gettóba zárnak, úgy viselkednek, „nyilatkoznak” külföldön, mintha nemzeti művészet,

a magyarság sorskérdéseit – mert azok, minden ellenkező híresztelés ellenére, bizony vannak – magukénak valló művészek sose tevékenykedtek volna Magyarországon.

Tehetik mindezt kormányzati, tehát intézményesített segédlettel. Noha mindeki tudja, az úgynevezett rendszerváltást megelőzően volt egy nagyon is aktív, a magyarság szuverenitásáért elszántan kiálló, „nemzeti vonalat” képviselő erő, amely legalább annyira hatékonyan és mélyen részt vett a változások előkészítésében, mint a fent említett „kemény mag”. Ám, ki tudja miért, illetve mára nagyon is tudható, az utóbbiak kaptak prioritást, és ez ennek a harmadik évezredi demokráciának egyik legnagyobb bűne. Félek, jóvátehetetlen, mert 1990-ben az alapok, amelyek a magyarság jövőjét lettek hivatottak megtartani, elbírní, rosszak, silányak voltak nem fogják kiállani a történelmi idő próbáját. Főként egy olyan nemzet esetében, amelyből kiirtották az életösztönt, az önvédelmi reflexeket, amelynek értelmisége ennyire vacak módon megosztott, s amely írástudó réteg nemzedékeken át ilyen ostobán képes volt feladni nemzet meg-, illetve fenntartó pozícióit; ennyire kihátrált a saját történelméből, s ha mindez így marad, nem lesz képes visszatálcálni, és valami örökre elvész. Például a magyarság.

A veszély fennáll, és nem csupán elméleti szinten. Ehhez képest a Herder-féle vagy akár a Vörösmarty által megidézett nemzethalál-vízió egyáltalán nem fantazmagória, túlzás. Pedig akkor, az ő idejükben még nem volt trianoni diktátum – sőt, Magyarország európai középhatalmi pozíciója a levert szabadságharc és Arad szörnyűsége után sem rendült meg –, erőszakos asszimilálás, hat és félmillió lehetséges lélek ab ovo abortálása. Sem gulág, Recsk, kitelepítés, vérbosszú, egyházüldözés, kíméletlen és hosszan tartó politikai diszkrimináció.

Magam 1946-ban születtem, két évvel a kíméletlen ultrabal kommunista hatalomátvétel előtt, de mindmáig nem tudom, melyek azok a meghatározó, a mai napig felelősetett „baloldali értékek”. A proletárdiktatúra alatt, az orosz tankok árnyékában néhány száz léggöyökérű ember tartotta rettegésben a magyarság nagy tömegeit, dúlta fel a magyar közigazgatást, bevezette az ateizmust, s ahol csak lehetett, az orosz mintát, amely végül is csak megbukott. Ám az elmúlt negyven év is kevés volt arra, hogy valaki megkérdezze, mik is voltak az úgynevezett baloldali értékek, amelyek birtoklása megtámogathatja, úgy is mint történelmi gyakorlat, a baloldal nevében fellépőket, akik most éppen a multinacionális kapitalista vállalatok kiszolgálói.

Szegénypártiságból elégtelen. Festik magukat. A mostani jogfolytonosok szociáldemokratának hirdetik magukat, mit sem törődve azzal, hogy elődeik a szocdem pártot mint a társadalmi igazságosságot hitelesen képviselő, a valóságos baloldaliságot megtestesítő, a munkástömegekre nagy hatást gyakorló alakulatot kiiktatták, erőszakosan beolvasztották az MKP-ba. Vagyis Szakasits és Marosán árulásának „felhasználásával” kiirtották úgyis mint potenciális „konkurenciát” az igazi szocdem pártot, „operettszervezetekké” züllesztették a szakszervezeteket.

A védernyő megszűntetve, a parasztság kiszolgáltva, a történelmi középosztály likvidálva. Én egyetlen baloldali értékre emlékszem, azt is könyvekből tanultuk,

hogy Kun Bélák alatt ingyen lehetett a Margitszigetre kirándulni. Ennél többet nemigen tud felmutatni senki. Illetve csak az, aki vöröskatoná volt, partizán vagy üldözött zsidó; ezek jóvátételt, emlékművet, jelet kaptak.

A gulágosok, Don-kanyarosok, recskiek, hortobágyi kitelepítettek, elítéltek, '56-osok mindmáig valójában semmit sem. Mindebből következik a kérdés: hogyan lehet valóban a magyarság kétpólusú, hogyan oszthatják jobb- és baloldalra, sőt, még szélsőjobbra is, mint Grósz Károly tette, mely utóbbi frazeológiát majd később Antall is használja. Öngyilkos módon, és a '90-es évek viszonyai közt hamisan is. Miért? Mert a magyarságot negyven éven át mesterségesen és mindenféle gazdasági manipulációval „lekésztették” a saját történelméről. Akkor hogyan lehetett, lehet az ebből a késedelemből fakadó jogos radikalizmusát, életösztönét negyven év ultrabalos diktatúra után, arról elfeledkezve, nacionalizmusnak, szélsőjobboldalinak, antiszemitizmusnak minősíteni s ezáltal erkölcsi rádiuszát az országra uszuló liberális sajtón át a minimumra csökkenteni?

Kik a felelősök ezért? Vagy kapnak jó pontot, de kiktől? Mi folyik itt a magyar nép kirekesztésével mindmáig büntetlenül? És ami a legfontosabb: mit kapnak mindezt cserébe? Erkölcsi megigazulást, megerősödött hovatartozás-érzést, köldöksínór megerősítést?

Nem. Pusztán pénzt. Soros óta különösen. Egyre nehezebben tudnak az erkölcsi, anyagi zsaroláshoz eszmei alapot teremteni. Valószínű, a világ minden más pontján ez lejárt, pestiesen szólva: kifűjt. Csak itt, a Kárpát-medence zugában nem, ahol az írástudók egy csökkent erkölcsiségű része még hajlandó részt vállalni a magyarság kollektív bűnösségének hirdetésében. Ezek jó része már Németországból, az Endlösung kitalálóinak hazájából üzen, fenyeget, és minden politikai befolyását latba veti, vetette, hogy felmutassa „bűnbakságunk” a zsidókérdés kapcsán, és hogy a beneši vádpontok is érvényben maradjanak.

Úgy vélem, Magyarországot zsarolták, zsarolják és zsarolni fogják, mindaddig, amíg meg nem igazul. Amíg a saját értelmiségének eltévelyedő, nemzeti identitását földadó része meg nem leli jobbik, romlatlanabb énjét, észhez nem tér, be nem látja, hogy talmi célokért rövid távra alkalmazzák. Csak addig, mert más értelemben valóban érdektelen, „a mór megtette kötelességét, a mór mehet”. Abból a pénzből, amit most kaptak „ezek a fiúk”, az unokáik sem fognak látni semmit. Kezdhetik előlről, mert „egyetemes európai” író ezen az áron nem válik egyikőjükből sem, de már magyar se. A bűneik viszont elévülhetetlenek.

Az Aczél György fémjelezte „három T” bevezetése és gyakorlása az 1956 utáni „munkáshatalom” terméke volt. A szellemi élet képviselőinek kategorizálását jelentette, megszürését a másként gondolkodók – akkoriban ez a szó más tartalmat hordozott – ellehetetlenítését. Tiltjuk, tűrjük, támogatjuk. Magáért beszél, majd a nyolcvanas évek derekától egyre jobban kirajzolódik egy újhítt kritikus réteg jelenléte, amely már valami tudás birtokában elkezd Európá felé kiépíteni azt a néhány emberből álló „irodalmi elitet”, amelyet aztán a magyarság nevében, nem egészen magyar attitűddel futtatnak odakint. Ezek műveikben, habitusukban nemigen vállaltak közösséget a magyarság meghatározó történelmi problémáival,

nemigen képviselték azt, viszont kártékony nyegleséggel, félrevezetően kialakítottak a magyarságról egy hamis, vállalhatatlan képet, „imidzset”, amelynek alig van köze a magyarsághoz.

Mindez a mai napig tart, tizenöt évvel a „rendszer váltás” után. Ennyiben hagy ni ezt, öngyilkosság. Mégis, hogy ez így történhetett, pontosabban, hogy maradhatott, azért az első magyar „köztársasági kormány” szintén felelős. Mindazért, ami a festett díszletek mögött folyt, folyhatott, miközben a magyar nép, mint minden hosszútávon elnyomott „népesség”, örvendett az orosz csapatok kivonulásán, azt hitte ez a szabadság ideje. Akkor még nem fogta föl, inkább a mákonyé.

És míg tartott az eufória, az '56-os jelmondat: „ruszvik haza” reinkarnációja, a kulisszák mögött, a mélyben – ugyan zsarolás hatására –, eldöntetett: egy percig sem leszünk szuverének, se gazdaságilag, se szellemiségünkben. „Átlobbiztak” miniket az amerikai tőkeérdekeltségű világba, megvoltak hozzá a megfelelő emberek, merthogy nem néztek a körmükre. Átmenthették magukat, iszonyatos nemzetellenes bűnök elkövetésével, korrupciós „privatizációval” a hátuk mögött mindent megtehettek, Antall kormánya hagyta, hogy az előző rezsimek dúvadjai szabadon csörtessenek a vetésben. Utóbb kiderült: nem igaz, hogy csak a „karvalytőkét” lehetett választani. Például Japán is, természetesen a maga tőkekiviteli érdekeit szem előtt tartva, de jóval előnyösebb feltételekkel szívesen kihúzta volna az országot a kátyúból, amelybe Antallékat az amerikai modell uzsorásai belekényszerítették.

Milyen rendszerváltás az, ahol a volt kommunista párttitkár elvtársak a nemzeti vagyton felett mint gyárigazgató „urak” diszponálhattak? Eközben a médiavilágában is megtörtént a teljes monopolizálás. A jelentős, nagy hatósugarú médiumok kilencvenöt százaléka a liberális érdekrendszerek totális kiszolgálója lett, és mind a mai napig cudarul bánik mindazzal, ami nemzeti. Legyen az szellemi vagy gazdasági kezdeményezés. Abszurdum, ám az első kormányzat, ahogy magát nevezte „kamikaze kormányzat”, mindezt eltúrte, sőt.

Már az sem igaz, bár eleve meghirdette bénaságát, hogy azzá kellett váljék. Nem követett el annak érdekében semmit vagy csak igen keveset, hogy ez a helyzet ne csődtömeggé alakuljon. Nem mert és nem is tudott olyanokat megszólítani, legyenek azok gazdasági vagy értelmiségi szakemberek, akik a magyarság valószínűs érdekeit nemcsak, hogy megértik, látják, de hitelesen, erkölcsi súllyal képviselni is képesek. Nem tehette, mert éppen az általa elburjánozni engedett, globalista, másságsúlykoló, balliberális, antiszemita, nacionalizmuszó médiatűlsúly rögvest hisztériában tört ki, föluszult, gyomorforogató stílusban mozgósítva Európa hasonszórúit. Rádásul, és ez politikai baklövésnek bizonyult, máig nyögjük, hogy Antall elfogadta, pontosabban újra használatossá tette a szélsőjobb fogalmát, gondolván, tán így könnyebb kormányozni és elhatárolódnival attól, ami egyszerűen csak történelmi szükségszerűség keltette radikalizmus. Így aztán egy magyar vállalkozáshoz éppen csak a magyar nemzeti elkötelezettségű értelmiséget nem tudta hatékonyan megszólítani, bevonni az építő munkába.

Mert minden okos, jogos – tán éppen azért – nemzeti törekvést, elgondolást, kritikát szélsőjobboldali megnyilvánulásnak minősíthetett a hangadó sajtó.

És ez képtelenség! Egy olyan országban kivált, ahol '47-től 1989-ig baloldali terror működött! Miért nem attól félték, félnek, hogy visszajön? Meglehet, mert lényegét tekintve el se ment?

Ez a szerencsétlen, és tegyük hozzá, évtizedek óta már történelmietlen frazeológia csupán a Grósz Károly-féle orcátlanságot erősítette, sulykolta tovább, aki a sportcsarnoki beszédében a fehér terror rémképével fenyegetett, nagyvonalúan elfeledkezve a vörös terror több mint negyven éven át tartó, nemzetpusztító működéséről. A csapdát az Orbán-kormány is megörökölte. A nemzeti értelmiséget „nem hozta helyzetbe”. Sőt, mint utóbb kiderült, halva született ötletnek bizonyult az úgynevezett baloldali – merthogy szerintük jobboldali nincs, amit feltételezni is politikai bornírtság volt –, a Kádárék alatt kompromittálódott zszurnaliszták, médiaszemélyiségek anyagi-erkölcsi megnyerése, pozícióban hagyása. Az első adandó alkalommal árulókká váltak, s ez visszaütött.

Nem először, és félek, nem is utoljára. Ám tagadhatatlan, történt valami, ami valóban túllépett az antalli gesztuson, nevezetesen, hogy 15 millió magyar miniszterelnökének vallotta magát. Kapott is érte a fejére, ami egy Trianon-trancsírozta országban – ezt a „békét” a világ is elismerten igazságtalannak tartotta, Mitterand elnök bocsánatot is kért érte – elképesztő és megengedhetetlen, ám gyáván-ócskán behúztuk a nyakunkat, mint mostanában is annyiszor. Arról nem is beszélve, hogy mindeközben a történelem kerekét makacsul visszafogatva – kényszerítve? – Antallék még újra is szentesítették, például az ukrán szerződéssel, ezt a Trianont, miközben szétesett már a FÁK, Csehszlovákia és a Tito-féle Jugoszlávia.

Orbánék, nagyon helyesen, egy új típusú nemzetiségpolitikát hirdettek meg a kettős állampolgárság, Erdélyben az autonómia felkarolásával. Ezért nehezen érthető mostani feltétel nélküli szavazásuk Románia EU-felvételével kapcsolatban. Ennyire idealisták, politikailag naivak nem lehetnek. Úgy tűnik, 2004. december 5-éből sem tanultak.

Mégis, mit gondolnak, kikkel állnak szemben? Természetesen én alaptendenciákról beszélek, nem a különböző kormányok működésének elemzése a feladatom, hanem a figyelem felhívása a tanulságok levonására. Mert kétségtelen, a Széchenyi-tervet, az ifjúsággal és a családokkal kapcsolatos okos intézkedést az idő „nagypolitikailag” is igazolta, értékadó módon felmutatva, hogy így is lehet, lehetne.

De kivel, kikkel? Ezzel az értelmiséggel? Örökké hátráló, meghunyászkodó kritikusi gárdával – tisztelet a kevés kivételnek –, amely hagyta magát elnyomni, legyűrni, és nem tudta, akarta európai érvényességgel felmutatni a magyar értékeket? Mindig csak utána kullogott valaminek, valakiknek, akik egészen más képet festettek a magyarságról, melyhez – írásaikból kiderül, de szóbeli vallomásaikból is – alig volt, van, lesz közülük.

Micsoda rettenetes és megalázó másodhegedűség! Aczél termését Soros takarította be, pontosabban: teljesítette ki. Nem csupán azzal a primitív érvényességgel, hogy megosztotta az értelmiséget, amely 1956-ig, sőt 1989-ig, az állítólagos *hogyan továbbig* az alapkérdésekben viszonylag egységes volt, és tudta hol a helye. Most egy részük módosított ezen, jelezve, ott a helye, ahol a haszna, s ez a rosszul értelmezett globalizá-

ció szolgálata. Nyersen arról van szó, hogy Sorosék ezeknek adták a pénzt, ami mellé igen silány vitamintartalmú ideológiát voltak csak képesek felszolgálni. A maradék „nemzeti örülteknek” a nemzeti jussból maradt az egzisztenciális szegénység és a több mint ezer éves gazdag eszme, melynek szolgálata iszonyatos velőfacsarással, önellehetlenítéssel, hogy ne mondjam, afféle mártíromsággal jár. Még most is – vagy most igazán? –, a harmadik évezred hajnalán, mely hajnal, a jelek szerint, a magyarság zömének maga a sötét éjféli. Némely rossz nosztalgikusokban ennél – már hogy kimentek a tankok, bejöttek a bankok, de még milyen bankok! – az állapotnál maga az Auróra is jobb volt, ha az aura nem is.

Bár Churchilltől tudjuk, a legjobb diktatúránál még a legrosszabb demokrácia is jobb. Ennél már csak egy rosszabb van, amiről ama miniszterelnöknek, aki anno dacumál a béketárgyalásokon Teleki gróf miniszterelnök úrnak külön székelt akart volna biztosítani – ez valahogy elmaradt –, fogalma sem lehetett. Már csak neveltetése okán sem tudhatta, hogy a demokrácia minden formai kellékét felhasználó diktatúra – ez van ma Magyarországon – nagyságrendekkel rosszabb, minden elképzelhető rosszánál. Mert ez a nemzeti távlatatlanság hosszú-hosszú évtizedekre bebetonozó „melegágya”. Akár a kommunizmus alatt, nemzedékek sorát, vagyis az alkotó, nemzetépítő energiát fecsérli el, sőt, ami ennél tragikusabb, rekeszti ki az ország és a saját sorsának alakításából.

És itt térek vissza Aczélékhoz, akik egy ismert történelmi szakaszban – erre esett például az illyési magatartás támadása – el akarták hitetni a nemzettel és a világgal, hogy nálunk most már kialakult egy történelmi távlatokban gondolkodni tudó, a szuverén magyarságot, valóságos magyar érdekeket képviselő politikusi gárda, amely elvégzi mindazon teendőket sorskérdéseink megoldásával kapcsolatban, amely kérdések megválaszolása például a magyar irodalom több mint nyolc évszázados „fősodrának” közreműködése nélkül elképzelhetetlen volt. Ki akarták iktatni, ebbe nyilván '56 tapasztalatai is belejátszottak, a gyökereiket vállaló, nyelveket magas szinten művelő, szétszakíttatásunkkal és a hamis proletár nemzetköziséggel egyet nem értő Írástudókat. Mint köztudomású, Kádárék alatt nem nőtt fel ilyen politikusi gárda. Ám azok, akik mégis kimagaslottak egy fejjel e cselédi masszából, mint például úgy hamarjában említve: Pozsgay Imre, Bíró Zoltán, Szűrös Mátyás, tehát, akik megigazulva igyekeztek egy megszállt országban „színén ülni meg a tigris”, nos azokat kigolyózták, ellehetetlenítették.

Vagyis a történelmi, politikai helyzet bebizonyította: nemzeti gondolkodású értelmiség nélkül Magyarországon soha nem lesz kibontakozás, mind gazdasági, mind erkölcsi létünket tekintve ebek harmincadjára kerülünk. De talán már nem is mi vagyunk a cél, hanem az unokáink vagy azok a meg nem születettek, akik ha világra jönnének, rögvest másfél millió forint adósságterhet „örökölnének”. Ahogy elnézem a dolgokat, félek, hogy tartást, okos, de szívós ellenállást vagy legalább az arra való hajlamot nemigen.

De ebben megbocsáthatatlanul vétkesek vagyunk mi is, illetve az a „rendszer-váltás”, amely így vagy úgy, erre hivatkozással vagy éppen nem hivatkozással lehetővé tette, akár a Soros nevével jellemezhető „tőkekarakter” dúvadkodását a ma-

gyar szellemi életben. Hozzájárult kizárólagosságához, ezzel szentesítve a megosztást, a nemzeti oldal végletes és készakart elszegényesítését. Minden, mondjuk úgy, nemzetidegen, globális „érték”, természetellenes másság felértékelését, azaz a nemzeti megtartó gondolat elsorvasztását, amely napjainkban is javában tart.

A Csoóri Sándor elleni „puccs” jelezte az új időszámítást: végképp lejárt, legalábbis a kiagyalók szerint, az az idő, amely Magyarországon a magyarság érdekeit szem előtt tartó erkölcs nevében befolyásolhatta mind az országglakosok, mind a politikusok lelkiismeretét, gondolkodásmódját. Például azt a régebbi, már-már „idillinek” tekinthető állapotot, mikor olyan nagyszerű költők, mint akár Vas István vagy Szabó Lőrinc egyként, bármiféle megkülönböztetés nélkül – merthogy ilyen nem is volt – beolvashatta legújabb versét Illyésnek a telefonba, mert kíváncsi volt az írófejedelem véleményére. Ám az is igaz – kimondatlanul ugyan –, de az illyési megítélést nem kizárólag szakmailag kérték, hanem bizonyos erkölcsi jóváhagyásként is. A hatalom a feje tetejére állhatott, a *Dólt vitorla* írója által megfogalmazott „szekérelmélet”, az értelmiség mint negyedik kerék szerepéről több mint igaz volt: az egyetlen racionalitás a túlélés érdekében.

Ehhez az ősi „hatalmi ághoz” nyúltak hozzá azzal, hogy „kilóra megvették”, tehették, az értelmiség egy részét, ám a politikusi gárda, az úgynevezett politikai elit meggyőződését, kvalitásait tekintve nemigen változott az „átkosbeli” színvonalhoz képest. A legvidámabb barakk mostanra végleg elszomorodott. A tévéközvetítésekben is látható, de mindennapi tapasztalataink kivált meggyőznek arról, hogy ezek zöme valóban megélhetési politikus. Működésük számomra visszataszítóbb, mint a megélhetési bűnözőké. De most már, az elmúlt tizenöt év „eredményeként”, semmivé lett, pontosabban megalázó módon leértékelődött a művelt, az *e mai korcsmán* átlátó, már a nyelve miatt is nemzeti elkötelezettségű értelmiség ellenőrző, meghatározó, akár felelősségbresztő szerepe, de úgy is mint új politikai gondolatok, megközelítések ihletője. S ebben a polgári kormányok legalább annyira bűnösök. „Kispados”, nem engedik pályára, vagy ha igen, csak labda nélkül ütögethet, mint ama híres Antonioni-filmben; nincs megszólítva az értelmiség azon része, amely egy öngyilkos, tehát ez esetben történelmileg is buta koncepció érvényesülését megakadályozhatná.

Körülöttünk mindenki ébred, megvilágosul, rájön erre a kizárólag a nemzetek fölötti nagyítóke érdekeit szolgáló világszélhámosságra. Különösen kis lélekszámú nemzetek művészei nem tűrhetik sunyin, tunyán és bénán népük beleporladását, porlasztását a semmibe. Mert éppen ezek a „kishazák” adnak értelmet, tartalmat a horror vacuinak. Némi túlzással, a Teremtésnek, a Teremtés sokszínűségének, a változatosságnak, amely, mint tudjuk – egy előttünk kihalt nép, a latinok jóvoltából –, gyönyörködtet. Bár nem ártana, akár az ő példájuk okán, hogy el is gondolkodtatna. S ha már a Teremtésnél, a Nagyisten szándékánál tartunk, végül is tudomásul kell, kellene vennünk, az erkölcsi kötelezettséggel járó tény – szerintem vallási megfontolásoktól függetlenül –, hogy mégiscsak Mária országa vagyunk, amelyben megengedhetetlen, egyebek mellett, hogy a kereszténység védelme elmarasztaló billognak minősülhessen. Ez abszurdum.

Ne szépítsük: most itt tartunk. Itt megrekedtünk, veszteglünk. Halálos csapda. Az új ezredév hajnalán minő köpönyegben folyik gazdasági-politikai háború? És megint éppen ellenünk? Igen. Ráadásul egyoldalú és galád. Galádságában nekem a nyolcvan éve tartó folyamatos Trianont idézi. És álnok, mert e békesség álarcában folytatott háború hadüzenet nélküli.

Persze, üzenet van, de az nem a Jó Hír. Nem evangélium. Itt, és meggyőződésem, hogy már csak itt, valakik valamiért az új idő és lélektani időszámítás Krisztus által meghirdetett, az „emberibb embert” – az Isten halálát kijelentő Nietzsche értelmezésében is akár – méltón képviselő új erkölcsi igényt, elvárást akarják semmissé tenni. Sajnos nem valami megkövesedett ortodoxia, bár az is meghatározóan presszionál, hanem az uzoraprofit nevében. Szolgái „újratermeléséért” ez túl nagy ár. A Mediciek nem, de ezek a szocialista-kapitalista parvenük már herék. Hozzájuk képest becsületesebb, sőt eszmei értelemben haladóbb is volt az a rőfös például, aki a múlt századelőn cipőfűzővel kereskedett. Bár milliárdossá vált, mégis megmaradt fájóan emberi közelségben, hiszen mind a mai napig általános és betartandó törvény, hogy a börtönökben a nadrágszj mellett – amelynek rendszeres szűkítése a „szociálisan érzékeny” kormány gazdasági irányvonala nálunk, és nem mondhatom, hogy derék dolog – a cipőfűzőt is elveszik. Mint az önrendelkezés, ilyen értelemben a szabadság utolsó lehetőségét minden lábbal bíró emberfiától.

A szárnyakról most ne beszéljünk, a társadalmak nem erre vannak berendezkedve. De még a mitikus állatokéi sem. Szegény Pegazus. Nem lehetetlen, az eke előtt könnyebb. Főként, ha marad magyar föld. Hamlet óta tudom, Dániában marad. Van is világirodalma. De nem akarok silány mód játszódni, sem norvég vagy svéd megszállásról „konverzálni”.

Amennyiben a Hamlet – legalábbis egyik olvasatában – a szellemi autonómia megszólaltatója, szemben a teátrálisan feltartott koponyával, és ilyenkor az ember-szabású majmok kíméljenek, „bocs, Darwin”, akkor persze, mindez töredék.

Sőt, azt is tudom, perzsaszőnyegét örököltünk, mert Pilinszkynek mélységesen igaza van abban, hogy a történelem átvérző szövet. (Mindeközben az egészségügy rendeletlenül tovább rothad.) Tudom, hogy minden Egész eltörött. Ez is töredék. De nem aranykori... ✎

Februári számunk közönség előtti bemutatója 2006. február 17. pénteken, 18 órakor lesz.

Helyszín: TF Aula, Bp. Alkotás u. 44. (A belépés díjtan.)

Bevezetőt mond: *Görömbei András*.

Kerekasztal-beszélgetés *Tőkészki László, Bogár László, Csath Magdolna és N. Pál József* részvételével.

Ágh István, Csoóri Sándor, Döbrentei Kornél és Nagy Gáspár verseit előadja
Császár Angela és Takács Bence.